

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (40.rész)

Végszó – 2/2.

Szabadka nevének jelentése is a sumir nyelvből elemezhető ki. Szabad a sumir nyelvben is azt jelentette, amit ma a magyarban, a „Ka” pedig - amint már kielemeztem - várost jelent. Szabadka tehát sumir-magyar nyelven szabad várost jelent. De van Torontálban - kielemezve: tur-on-tál, annyi, mint téres, vagyis nagy területű tál, - egy tiszta sumir képzésű és jelentésű városnév ma is. Ez Kikinda, elemezve: „Ki”, a sumir nyelvben „helyet” jelent, „kinda” pedig letaroltat, elpusztítottat. Kikinda jelentése tehát a mai nyelvünkön elpusztított, vagyis pusztá helyet jelent. De hogy maradt meg ez a kimondottan sumir szó a mai napig? Ugy, ahogy megmaradt Buda, Esztergom, Zebegény, Magura, Koroncó és mindaz, amelyeknek nevét a sumir nyelv segítségével már kielemeztem és még az a sok, amelyeknek nevét itt nem elemeztem már ki.

Pedig mennyire ide kívánczik még pld. Debrecennek, ennek a nagy és ősi magyar város nevének a kielemezése, mert az összes historikusaink és nyelvészeink ezt is szláv szónak és szláv telepnek minősítik, pedig a sumir nyelv segítségével kielemezve: duburu-cson, a mai nyelvünkön azt jelenti, hogy ad forrásvizet, vagyis vizadó forrás. A könnyebb kiejtés törvénye szerint lett belőle dubrucon és később Debrecen. Hogy ez a forrásvíz megvan-e ott még ma is, nem tudom, de hogy az első telepese idején megvolt, bizonyos, mert éppen az ivóvizet adó forrás vonzotta és telepítette oda az első sumir vándorokat. A sumir földről származó menekült nép lett az alapja a később kialakult magyar népnek és a magyar nyelvnek is. Hogy ez a kialakulás hogyan, miként és milyen népelemekből tevődött össze, arra e mű bő és igaz felvilágosítással szolgál.

Osszefoglalva röviden ezt az igazságot, a végső tanulság a következő: A mi, mai nyelvünket, amelyet magyarnak nevezünk, Árpád hódító katonái népe nem készen, kialakultak vitte a Kárpát-medencei hazába, mint ahogyan állítják összes nyelvészeink és historikusaink. A honfoglaló magyarság fajtájára és nyelvére nézve is tisztán török volt, amiként azt a Biborbanszületett Konstantin kelet-római császár minden kétséget kizáróan bizonyítja. Ez a nép tehát csak a saját török nyelvét vihette magával az új hazába, amelyet azután ott felcserélt a nálánál sokkal nagyobb számú meghódított, őstelepes nép nyelvével, amint ezt a tényt bizonyítottam a „A középkori hódítók nyelvvalakulása” című fejezetben. Ennek a hódításnak, vagy honfoglalásnak az ideje pedig Kr. u. 894-től 896-ig tartott. De Árpád hódító népe nem pusztá és lakosoktól üres vagy gyéren lakott földet szállt meg, hanem az akkori viszonyokhoz mérten aránylag egy sűrű lakosságú földet, amelynek lakói már nemcsak földműveléssel foglalkoztak, hanem ipart is űztek, sőt saját betűírással, tehát saját ősi kultúrával is rendelkeztek.

A hódítók tehát a győztes fegyver erejénél fogva, teljes tulajdonjoggal bírták a megszerzett földet, a meghódított ősnép pedig szolgája és eltartója lett a fegyveres urainak. Tény, hogy a legrégebb emberi nyomot Európa földjén a mai Magyarország területén, Vértesszöllős községben találták meg. Az is tény, hogy a rézkorszaknak a végén, Kr. előtt már 2000 évvel, gabonatermelő nép nyomára is akadtak Magyarországon. A gabonatermelés pedig már kultúr munka volt, mert attól fogva az ember élete, megélhetése nem volt függvénye többé a természet kiszámíthatatlan alakulásainak és fordulatainak.

Említettem, hogy a Kárpátok övezte haza földjére a sumir néprajok akkor vetődtek először, amikor a szomszédos pusztai népek elvették gabonatermő földjeiket és ők a világ minden tájára felé szétszóródtak. Első telephelyük a Fekete-tenger fölötti síkság volt. Ezt bizonyítják az ott levő sumir nevű folyók

nevei ma is. Innen szóródtak szét később kisebb vagy nagyobb rajokban a világ minden része felé, de legnagyobb számmal a Kárpát-medencébe. Itt szaporodott el azután az az ősnép hosszú és ismeretlen idő alatt, és adott sumir neveket telephelyeinek, valamint az azokat környező természeti tárgyakra. Sumir nevet pedig – amint már kihangsúlyoztam - csak sumir nyelvű nép adhatott a környező természeti tárgyakra. Ezekből egy seregnek értelmét és jelentését csak a sumir nyelv segítségével tudtam kielemezni és megállapítani, tehát e tétel igaz voltát bizonyítottam is. De mennyi ilyen név vár még kielemezésre és bizonyításra!

Remélem, hogy a példámot és az igazságot követő szakemberek közül még sokan megerősítik ezt az állításomat. De térjünk vissza egy pillanatra még ahhoz a két sumir írásos cseréplaphoz, amelyeket 307 és 863 múzeumi számok alatt a British Múzeumban, Londonban őriznek ma is. Ezeknek korát a szakemberek három és félezer évben állapították meg Kr. előtt, tehát ma kb. öt és félezer évesek. Ez pedig igen nagy idő!

Az egyik cseréplap egy Kuth, a másik egy Bana nevű gazdaság jóságállományát sorolja fel és megnevezi egyúttal a nyájörző kutyákat és a legelő állatokat is. A kút szó a sumir nyelvben ugyanazt a fogalmat jelentette, mint a magyar szókincsben ma is... A bana szó első tagja a „ba” a sumir nyelvben épületet, vagy házat jelentett. A „na” pedig a „nagy” fogalmát. A jelentése nagy ház, tehát a benne lakó nagy házu, vagyis gazdag ember volt. A ló neve a sumir nyelvben hilu, vagy assza volt. A hiluból lett a mai ló szavunk, az asszából pedig a huszár, vagyis lovas szavunk, meg a ku-assza, mai nyelvünkön a kuvasz neve. A szarvasmarha neve e cserepeken „abaly”, amely szó a sumir „gu” jelentése, bika vagy gulya hozzáadásával guabal, vagyis a mai göből szavunk őse. A juh neve mindkét sumir cserépen „kojly”, amely ma a kajla szavunkban maradt meg. De a nyájörző kutyák nevei ma is ugyanazok, mint 5500 évvel ezelőtt Sumirországban voltak. A „puli” ma is puli, a „kumundur” ma is komondor és a „ku-assza” – ma kuvasz. Hiteles királyi oklevelekkel bizonyítottam, hogy „Bana” nevű család IV. Béla és V. István királyaink korában is megvolt Magyarországon. De igazolhatóan ma is megvan a Győr megyei Tét községben. Mivel ez a család az evangélikus felekezethez tartozik ott, ennek az egyháznak hiteles anyakönyvei ezt a tényt hitelesen és bőven bizonyítani is tudják. De mi a legérdekesebb következtetés, amely levonható a fentebbi tényekből? Az, hogy e két sumir család ugyanazon a néven és ugyanolyan nevű állataival ma is megtalálható, de a világ egyetlen országában csak és ez az ország a Kárpát-medencei Magyarország. Hogyan magyarázható ez meg? Egyedül csak úgy, hogy nemcsak a Bana és a Kuth családok, hanem sok ezer más sumir család is ingó jószágával áttelepült Mezopotámiából, a Tigris és Eufrates közéből a Kárpát-medencébe, a Duna-Tisza tájára és ott a mai napig állataival együtt megmaradt.

Vagyis a mai őstelepes magyar nép a Mezopotámiában megszünt sumir ősnép egyenes folytatása és utóda! Csak így érthető és magyarázható meg az a történet is, hogy a Dráva és Száva közének a rómaiaktól meghódított őslakói az ősi Szerém, a rómaiaktól Sirmiummá latinított város mellett Kr. u.359-ben magyarul „marhának” nevezték és meg is verték az akkori világ legnagyobb urát, a tényleges római császárt, II. Konstantiuszt. Ez az esemény pedig 537 évvel előbb volt, mint a magyar honfoglalás, és Árpád népének a megtelepedése a mai hazánkban. Tehát csak az őstelepes nép használhatta azt a nyelvet, amit ma magyar nyelvnek nevezünk.

Azt hiszem, hogy e megállapításom népünknek és nyelvünknek nemcsak a voguloktól való származás gyalgó meséjére ad csattanó választ, hanem azok felé a nyelvészeink és historikusaink felé is, akik nyelvünknek és népünknek sumir eredetét oly konokul tagadják.

Az őstelepes magyar népnek a sumiroktól való származására nézve még perdöntő érvel szolgál az a tény is, hogy az ősi magyar nép között sok családnak van sumir neve ma is, vagyis sok magyar család nevének a jelentését csak a sumir nyelvvel lehet kielemezni. Sajnos, hogy ezt a perdöntő bizonyíték-anyagot nekem nem volt módomban kihasználni, mert e könyv anyagát az Egyesült Államok területén írtam, s most

is távol lakom hazám földjétől. De felhívom figyelmét az igazságot kereső historikusoknak e perdöntő jelentőséggel bíró forrásra. A szülőfalumból néhány családi névre még ma is emlékszem. Ilyen sumir eredetű családi nevek a falumban a Bana családon kívül például a Kernya, Csanda, Csupor, Csemez, Barta, Barsza, Halál, Nagy, Szép, Mészáros, Süke, Salamon, Szabó, stb. A Kernya név a sumir keru, vagy kirina szóból származó jelentése kert-nagy, vagy is nagy kert. Ez a név emberre vonatkoztatva nagy kertűt, tehát szintén gazdag embert jelent. A Csanda név elemezve: cson-du, vizadót, vagy vízforrást jelent, a Csupor kielemezve: cso-poharu, jelentése vizespohár. A Csemez jelenthet a mai nyelvünkön kicsi mezőt, de lehetett az ősi alakja a cso-mazu is, ennek jelentése vizes mező. A Barta vagy Barcza elemezve: baratu. „Bara” sumir szó, jelentése valamit létrehozni, megalkotni, szülni, vagy megcsinálni. Gyerekkoromban baráberteknek, (bara ember) hívták mifelénk az olyan munkásokat, akik az új kövesutat, vagy a Marcal új gátjait csinálták. Még a kocsijuk is sumiros, egy ló

húzza kordé volt, amit gignek is neveztek. De barkácsoló embernek is hívták az olyat, akinek nagy kézügyessége volt, és minden elromlott szerkezetet, vagy szerszámot meg tudott csinálni. E név kielemezve: bara-kacs, alkotni, csinálni kacccsal, kacsóval, vagyis kézzel. A kúszó növények például a szőlő kapaszkodó indáját ma is kacsnak nevezik mifelénk. A Halál ősi sumir alakja: al-el volt. „Al” sumirul életet jelentett, az „el” pedig túl-t. A halál tényleg az életen túli állapot. Azon a vidéken, ha valaki elájult, arra azt mondták, hogy elalélt. A Nagy szó sumir alakja: „na”, vagy „nad” volt, a szép szavunk sumir őse pedig „zeb”-nek, vagy „zeb”-nek hangzott. A Mészáros szó sumir őse: maszaru, a jelentése pedig szétvágó. A mészáros tényleg szétvágja a húst. Süke, vagy süket szavunk a sumir „saku” szóval egyezik, s a könnyebb kiejtés törvénye alakította sükévé, amely szóalak ősbib, mint a süket. Salamon a sumir „alamu” szóból származik, jelentése szelíd, békés. A Szabó tiszta sumir szó, mai nyelvünkön kivágót, kiszabót jelent. Mi az egyetlen helyes és elfogadható magyarázat mindezekre? Csak az, hogy a Kárpát-medencei őstelepes magyar népben a mezopotámiai ősi hazájából kiüldözött sumir nép élete folytatódik. Ezt pedig nemcsak nyelvészeti alapon, hanem a leszármazás való tényei alapján is megállapítottam. Melyik európai népnek van ilyen ősi írott múltja, melyik európai mágnes családnak van ilyen ősi család, fája, mint a magyar népnek, és melyik kutya-fajtának van olyan hiteles, ősi pedigréje, mint a lenézett magyar kuvasznak, pulinak, vagy komondornak?

Nincs még egy olyan népe egész Európának, amely a története folyamán annyi megpróbáltatásnak és szenvedésnek lett volna kitéve, mint a magyar nép, mert a hadak útjában volt mindig. Bár hősi kiállásban sohasem volt hiány részéről történelme egész folyamán, vért is tudott áldozni bőségesen, ha kellett. Csak két nagy kihatású tanítását nem tudta mindaddig megtanulni a történelemnek: az egymás közötti összetartást és a velejáró áldozatkészséget. De ez utóbbi nem a drága véráldozatra vonatkozik, mert ezt még feleslegesen legutóbb is tudta ontani, hanem a hitvány pénzáldozatra, amellyel sokszor előbbre jutna, mint a vérről. Ha e könyvnek a hatása e két hiányos magyar erényt meg tudná gyarapítani, fel tudná fokozni, akkor ennek a könyvnek az írója még a síri világban is szépeket tudna álmodni nemzete jövőjéről.

Dr. Nagy Sándor

Amit e könyvben megírtam, az tisztán saját kutatásom eredménye és nem másoktól átvett vélemény. Ha valamely adatot idegen írótól vettem át, akkor annak nevét pontosan megjelöltem. De elég sokat idézek az Árpád-kori Oklevéltárainkból, amelyeket teljes egészükben feldolgoztam. Ezek: Fejér György 42 kötetre való Oklevélgyűjteménye. Egy kötet terjedelme kb. 800-1000 oldal. Munkájának címe:

Codex Diplomaticus Ecclesiasticus ac Civilis Regni Hungariae. (A magyar királyság egyházi és világi oklevélgyűjteménye.) Ezt rövidítve így idéztem: Fej. Kötet és lapszám. (Fej. 1. 3. 65.)

Hatalmas munkát végzett Wenczel Gusztáv is, aki az Árpád-kori Új Okmánytárt állította össze 12 vaskos kötetben. Ezt rövidítve így idéztem: W. kötet és lapszám. (W. III. 520.) Azután következik terjedelmre a „Hazai Okmánytár” 8 kötete. Rövidítve: HO. kötet és lapszám. (HO. V. 13.)

Hazai Oklevéltár egy kötet, a Zalai Oklevéltár két kötet, a Pannonhalmi Oklevéltár és a Zichy-család oklevéltára egy-egy kötet.

— VÉGE —

